

OPINIO

PARES I MARES

OPINIO

Nosaltres formem part de l'1% que segons l'enquesta sobre la professió periodística té tres fills i que intenta amb més o menys èxit fer compatible aquesta feina amb la vida familiar. Abans que res, aprofito per felicitar l'altre 1% que té quatre fills, que encara té més mèrit.

La meua dona-periodista i jo tenim tres fills, de 14, 10 i 3 anys. Fins al dia d'avui mai els hem deixat amb cangurs i només per motius de feina i en comptades ocasions hem recorregut als avis. Hem fet les mil i una per estar amb ells, des de tenir horaris oposats -jo de dia i ella de nit o a l'inrevés-, a intercanviar-nos el nen a la porta de la feina. Els últims 14 anys només hem passat tots dos sols de vacances tres dies i va ser el febrer passat.

És cert que l'ajut de l'empresa i l'Administració és imprescindible per poder compaginar feina i família, però també l'actitud de la parella perquè aquest ritme és molt dur. Cal afegir els comentaris que he escoltat de companys de feina, familiars, veïns o amics en relació al fet que jo "permeto" que de tant en tant ella marxi a cobrir conflictes com els de Kosovo, l'Afganistan o l'Iraq.

És cert que quan ella és fora la casa em cau a sobre. Sembla com si els problemes es multipliquessin: el telèfon de casa esdevé una centraleta d'informació per

parents i amics i una avaria a la rentadora es converteix en una tragèdia. Però tot queda compensat pel fet que ella fa el que li agrada, que els fills estan orgullosos de la seva mare i, per què no, de mi mateix que me'n surto prou bé. Escric per fer veure a companys de dones periodistes el que es perden per no ser tan valents com elles. Les batalles que es lliuren a casa són tan enriquidores com les de terres llunyanes i, possiblement, al final estan més ben pagades. També ho faig per fer veure que no tot s'arregla amb mesures socials i empresarials, encara que en fa falta a cabassos: els canvis han de començar a casa, a l'entorn, en els mateixos (masclistes) companys de feina que critiquen el que jo "li deixo fer". I, per què no, també als publicistes: darre-rament en algunes campanyes s'ha passat del masclisme més desfasat al feminisme més cursi. Jo també sé omplir la rentadora.

PERE X. LAHOZ
Realitzador de continuïtat de Catalunya Ràdio

CARMEN GIRÓ
Periodista

"Busca't una bona cangur que et faci de mare". Això és el que em deien molts companys i la direcció de l'*Avui* quan vaig demanar un millor horari durant un curt període de temps per cuidar les meves filles. No acabo d'entendre aquesta mística del perfecte periodista 24 hores/dia. M'apassiona el periodisme i cobriré una notícia que trobi encara que estigui de vacances, però fora de casos excepcionals sóc una treballadora com altres, a qui l'emparen les mateixes lleis que a la resta. I, abans que professional, sóc persona.

Vaig ser la primera redactora de l'*Avui* que va demanar reducció de jornada per maternitat, la tardor de 2000. La direcció em va enviar el seu equip jurídic per fer-me'n desdir

o, si més no, "fer-me fora" (textual). Vaig haver de posar-me en mans d'advocats, amb el Sindicat de Periodistes, després de deu anys de feina en aquell diari. Vaig posar el problema en coneixement del Col·legi de Periodistes i de Dones Periodistes. Després de mesos d'"estires i arronses" judicials, vaig marxar del diari i fer-me *free-lance*. Decisió encertada, però empesa per l'arrogància d'una empresa que no acceptava que treballés diferent per compatibilitzar vida familiar i laboral.

Potser la situació haurà canviat, però al principi el comportament de l'*Avui* no

va ser precisament un exemple de bones pràctiques. La nova cultura del treball que preconitzen els gurus del món empresarial encara no ha arribat al periodisme, on sembla que prima estar moltes hores a la redacció... encara que sigui a la màquina del cafè. La nostra feina com a periodistes és aportar bones històries. No seria un exercici de confiança i de responsabilitat prioritzar els resultats i l'eficàcia i deixar al criteri individual l'organització de cada tasca? Recordo que els meus caps em deien que, com els forners fan el pa de matinada, les notícies s'havien de fer al vespre i la nit. S'oblidaven de la flexibilitat, de la confiança i de les relacions personals, que ara he trobat a mans plenes. S'oblidaven que també podem comprar excel·lents croissants a mitja tarda, fornejats -amb autoexigència i professionalitat- durant el matí.

JORDI TARRAGÓ
Dissenyador